

Уклін вам, гуру журналістики!

Ольга КРАСОВСЬКА

Утім, авторська команда – Анатолій Горлов, Яків Гальченко, Геннадій Душейко, Віктор Корніюк, Георгій Косих, Микола Махінчук, Сергій Правденко та Михайло Сорока – під час підготовки книги до друку, мабуть, якнайменше думала про сентиментальні наслідки копіткої праці. Просто ці вельмишановні чоловіки мали справу з минулим. А пам'ять, зрозуміло, невід'ємна від сплесків чуттєвості. Хоч там які позаду іспити на духовну й фізичну міць.

Це видання – третій сеанс ушанування рідної альма-матер колективом подвижників. Кількома роками раніше народилися книжки «Уроки журналістики і життя» (про випускників 1972-го) та «Журналісти з Київського університету» (про студентів різних років).

Наставництво спадкове. Автори нової книги вже самі виростили легіони послідовників. Та й тепер, за 40 років після доби студентства, вважають за потрібне вклонитися своїм гуру. У такому свідомому, наполегливому увічненні пам'яті проглядається певне коріння. Ініціатори видання закінчили університет 1972-го, тобто за 20 років після створення факультету журналістики (до 1952-го він був відділенням філфаку). А отже, вони – майже його ровесники. Це ті шістдесятники-сімдесятники, котрим випало творити й фіксувати нову історію, що скинула панцир репресій, змила гіркую повоєнної туги. Студенти-журналісти, підживлені вірою у власні нечувані можливості, палали прагненням – змінювати світ навколо себе на краще.

Такий запал (на жаль, не завжди зрозумілий нинішнім журналістам-початківцям) є невід'ємною складовою нашої професії. Визрівав він саме в надрах факультету. А викладачі-наставники завжди перебували в центрі цих

Вихід у світ книги «Вчителі-наставники журналістів з Київського університету» відгукнувся кількома презентаціями. Остання з них, що відбулася в центральному офісі Національної спілки журналістів України, розчулила навіть суворих чоловіків, за плечима яких – багатотонний вантаж професійних подвигів.

сакральних процесів. Виплекати в студентів жагу позитивних перетворень істотніше, ніж прищепити навички формулювання думок на папері.

І хай студенти, за Конфуцієм, на початку шляху близькі між собою, а «в процесі навчання далеко відходять одне від одного», – закладений педагогами стрижень єднатиме їх упродовж усього життя.

Після вступної глави – передісторії підготовки професіоналів (автор Михайло Сорока) – читає знайомиться зі зрізом викладацтва Інституту журналістики КНУ (саме в нього переріс колишній факультет). 184 прізвища з лаконічними оповідками розташовані за абеткою. І це – найдоцільніший принцип подання матеріалу, адже абетка є універсальним кістяком впорядкованості.

На презентації третьої книги в НСЖУ, з чого, власне, розпочалася наша розповідь, 82-річний професор Василь Яременко резюмував: «Спасибі за ваше спасибі!».

Зрештою, подяка – лейтмотив нового видання. Уміння дякувати вертає нас, зрілих, до ідеалів студентського братерства: людяності, принциповості, доброти. Хоч там як патетично це звучить.

21

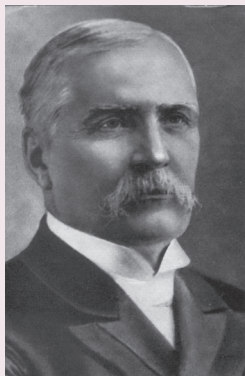

Дати

22

березня

1842

170 років тому народився Микола Лисенко

Микола Віталійович Лисенко [22 березня 1842, Гриньки (Полтавщина) – 24 жовтня 1912 (Київ)] – основоположник української класичної музики, композитор, піаніст, диригент, педагог, збирач пісенного фольклору, громадський діяч.

Походив з козацькостаршинського роду Лисенків. 1855-го Миколу віддали до привілейованого навчального закладу – другої Харківської гімназії. Талановитий підліток захопився грою на фортепіано й став популярним піаністом. Закінчивши гімназію, вступив на природничий факультет Харківського університету. Але 1860 року через матеріальні труднощі родина Лисенків переїхала до Києва, і Микола разом із троюрідним братом Михайлом Старицьким перевівся до Київського університету. Його він закінчив із відзнакою. 1865 року захистив дисертацію на тему «Розмноження нитчастих водоростей». Улітку 1868 року Микола Віталійович одружився з Ольгою О'Коннор. 1867–1869 рр. завершив Лейпцизьку консерваторію. Потім удосконалював майстерність у М. Римського-Корсакова в Петербурзі. У 1878-му Лисенко почав викладати фортепіанну гру в Київському інституті шляхетних дівчат. Узяв шлюб зі своєю ученицею Ольгою Липською.

Подружжя мало п'ятьох дітей. 1904 року відкрив власну музично-драматичну школу. Як завжди, був у центрі музичного й громадського життя.

Помер 6 листопада 1912 року в Києві. Похований на Байковому кладовищі.

О. К.